

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

**טעם מנהגינו לומר ויושע בעמידה
בעת צרה וכו'**

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א
בשע"ה (אוי"ח סי' קי"ב הי"ג) וז"ל:
מנהגינו כשיש צרה ח"ו לקבץ את
הציבור וכו', פותחים ההיכל בשחרית
כשמגיעים ליושע ואומרים השירה
בעמידה בכונה ובהתעוררות, ופסוק
תפול עליהם אימתה וגוי חוזרים גי'
פעמים, עכ"ל.

ומקור ראיות רבות למנהגינו זה
האריך הרב בשיעורו (מוצ"ש פרשת פינחס
ה'תשע"ד) וכאן נעלה רק שלוש מקורות
מתוך שיעורו הנ"ל.

במכילתא דרבי ישמעאל, ובמכילתא
דרשב"י, וכן במדרש הגדול. מובאים
שם כמה פירושים על הפסוק, י"י
יְלַחֵם לָכֶם, וְאֶתֶם תִּתְּרִישׁוּן [שמות י"ד,
י"ד]. רבי אומר, דהיינו רבינו הקדוש,
רבי יהודה הנשיא אומר, כי זהו
בלשון תמיהה. כלומר, משה רבינו
אומר לעם ישראל, יי"י ילחם לכם,
ואתם תחרישון? בתמיהה. דהיינו, אין
לכם לשתוק. בני ישראל שואלים את
משה רבינו, מה עלינו לעשות במצב
הזה? אומרים חז"ל כד, רבי אומר,
יי"י ילחם לכם, המקום יעשה לכם
נסים וגבורות, ואתם תהיו עומדין
ושותקין? אמרו ישראל למשה רבינו,
משה, מה עלינו לעשות? אמר להם,
אתם תהיו מפארים ומרוממים, ונותנין
שיר ושבח וגדולה ותפארת למי
שהמלחמות שלו. כעניין שנאמר,
י'רוממות אל בגרונם' (תהילים קמ"ט), ואומר
י'רומה על השמים אלהים על כל
הארץ כבודך' (שם נ"ז), ואומר יי"י אלהי
אתה ארוממך אודה שמך כי עשית
פלא עצות מרחוק אמונה אומני' (ישעיה
כ"ה). באותה שעה, פתחו ישראל פיהם
המושך בעמוד שלוש

וְאֶל הַבְּקָר רִץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח בֶּן בְּקָר רֶדֶד וְטוֹב וַיִּתֵּן אֶל הַנַּעַר וַיִּמְהַר לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ: (ית' ז).

פירש"י: אל הנער. זה ישמעאל, לחנכו במצות (ב"ר מח, יג). וכתב הרב 'שפתי חכמים' (את ה) נראה לי, שאחר שהוא בעצמו רץ אל הבקר למה הניח סיום המצוה לאחר, לזה אמר שהוא בנו ולחנכו. (דב"ט), דקשה לרש"י למה לא מצינו שנענש על זה, כמו גבי יקח נא מעט מים (לעיל פי ד'), לכן פירש כו', וא"כ ראוי לקבל שכר:

ומובא ביחמדת ימים' למהר"ר שלום שבזי זצוק"ל משם המדרש וז"ל: מעשה שהיה זמן בצורת, וזימן אחד שני אכסנאים, ולא נמצא בידו אלא גי ביצים. בישלן והביאן לפניו, נכנס בנו קטן עשה אי ביד זו, ואחת ביד זו ואחת בפיו. נתבייש אביו הגביוה מלוא קמתו וחבטו על הקרקע, מת הבן, עלה אביו והפיל עצמו מן הגג ומת, ואמו נפלה מן הגג ומתה, ואותן אכסנאיין הלכו להן בפחי נפש. ראה תרבות רעה שגרם להרוג שלש נפשות, לכך צוו חכמים שלא יכניס אדם בנו אצל האכסנאים, עכ"ל.

למדנו דבר והיפוכו, מצד אחד יש לו לאדם לחנך בנו לטרוח בגופם לכבוד האורחים ואפילו בדברים גדולים, שהרי ישמעאל בישל והכין את בן הבקר ולא שלח זאת ביד עבדיו. ולא יעשה האדם רק הוא בעצמו בטענת 'מצוה בו יותר מבשלוחו' או 'המצוה נקראת על שם גומרה' ועל כן לא מנחך בנו. אלא אדרבה איפכא שמעינן, שלא רק שלא יענש על זה אלא יקבל שכר על זה. ויותר מזאת, ישמעאל היה אז ביום השלישי למילתו, הוי אומר לאחר ניתוח והיום היה יום חמסין שהוציא ה' חמה מגרתיקה ואם כל זאת לא חס ולא המל עליו אביו אלא חנכו מצוות.

ומצד שני לא יכניס בנו אצל האורחים כלומר שבנו לא ישב עמם, שמא יתגבר יצרו ויקח את אשר בשולחן ויגיעו לאי נעימות, הן מצד שמא יחסר ח"ו והן מצד צורת אכילתו. ולפעמים הילדים מרגישים חולשת הוריהם שלא יעירו להם מול אנשים ומנצלים זאת להוסיף תאוה על תאותם, ועיניהם כלות ואין לאל ידם.

מאידיך, אם אדם מתארח אצל חבירו אסור לו (לאורח) ליטול כלום ממה שלפניהם ליתן ליד בנו או בתו של בעל הבית, כי שמא אין לבעל הבית יותר ממה שהביא לפניו, ויתבייש שלא יהיה להם די. אבל אם יש על השולחן מוכן הרבה, מותר כמובא בשע"ה (אוי"ח סי' כ"ט ט"ט). להוציא מדעת אותם החכמים בעיניהם כיום, האומרים לבעל הבית שבנו ישבו עמם, באמרם לא נורא! תן לו!

והחכם עיניו בראשו להאכיל בנו טרם יגיעו האורחים ולהכניס בשפה יפה וברורה ובדרך חכמה כיצד עליהם להתנהג בבוא אורחים לביתם למען ידעו דרך ארץ ונימוסין. וגם אם הפתינו אותם האורחים, יקרא לרגע קט לבנו לחדרו ויסביר לו זאת. וממילא תאוות בנו תפחת ויאכל לחנכם לזה ללא קושי היות שכבר סעדו לכם. בפרט יקשה הדבר כאשר מארחים משפחה לשבת או לסעודה ובני הבית מרובים וכל אחד יושב היכן שעלה על לבו, ונמצא יושבין קטנים בין גדולים. וטבע הילדים שהם מרבים לזוז ולשלוח ידם או שופכין מהאוכל או המשקה סביבותם, ונמצא שגם אם לא ניזוק האורח אך הוא מרגיש באי נוחות מחמת כל זאת. על כן יתן אדם לבו מראש על זאת לסדר מקומות הישיבה כל אחד ואחד במקום הראוי לו לפי גילו ולפי מעמדו, ויעשה זאת עוד בטרם ישבו הילדים על מקומם שלא יהא נמצא מקימם ושוב ירגיש האורח באי נעימות, והקב"ה יעזרו להיות כאברהם אבינו ע"ה.

לידידינו היקר והמכובד מימים ימימה ה"ה חיים ונצח חייז אשר לא חוסך מזמנו ומזוהנו להגיע לתזית ולשמח תשב"ר. יהא רעוא שימלא ח' כל משאלות לבו לטובה ויראז זרע ישרים חולכים בדרכי אבותינו הקדושים, אמן.

מרבני הקהילה

הרה"ג משה רצאבי שליט"א
רב ק"ק 'פעולת צדיק' ת"ו

פתרונות לפרשת 'לך לך'
אחודה חידה! שרה עקרה וע"כ נתנה
את שפחתה לאברהם בעלה.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? הרב משה דנין.
הזוכה:

אחודה חידה!
האם השפיעה ברית אבימלך
ואברהם לעתיד, ובמה?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לשפסף בשבת בוץ שנדבק במנעלים בברזלים המיועדים לכך

שאלה: בוץ שנדבק במנעלים, האם מותר לשפשו בשבת על גבי הברזלים שלפני הכניסה לבית המיועדים לכך:

תשובה: הממחק מן העור בשבת חייב חטאת, והוא אחד מטי"ל מלאכות. וכתב הרמב"ם בפ"א הי"י, השף בידו על העור וכ"י חייב משום ממחק וע"י מה שהביא בפירושו קדמו. ומסקנת הגמ' בשבת דף קמ"א ע"ב שאסור לגרד מנעל בסכין או בצפורן, ופרש"י שם משום שקולף את העור בגרידתו והוי ממחק. וכן פסקו הרמב"ם בפכ"ב הי"ח (ע"ש בנוסחאות כת"י תימן שהם העיקר, ובפירושו שם טוב שם, ובשו"ת הרדב"ז ח"ה סימן אלף תרכ"ה) והשו"ע בסימן ש"ב סעיף ח'. ולכן טיט שנדבק על גבי המנעל אסור לגרדו בשבת, ואפילו אינו מגרדו בחוד הסכין אלא בגב הסכין, וכדמוכח בסוגיא שם. וכן כתב הבית יוסף ושאר אחרונים שם. והטעם מבואר שם דמ"מ הוא קולף ואע"פ שאינו מכון לזה כי אם להסיר הלכלוך, הוא פסיק רישיה שימחק ואסור:

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ועל פי זה כתבו הטי"ז (סק"ג) והמג"א (סי"ק י"ז) דמה שעושים לפני פתחי בתי כנסיות ברזל חד העשוי לקנח בו את המנעלים קודם שיכנסו, אסור לגרד בו בשבת, אלא אם כן יעשנו עב ורחב. והמג"א שם מחמיר גם בעב ורחב דלא גרע מגב הסכין דאסור. ומחלוקתם הובאה במשנ"ב שם ס"ק כ"ו, ומשמע מדבריו דלכתחילה יש לחוש ולהחמיר כהמג"א זולתי אם מקנח בנחת ובפרט אם הטיט לח, ובכ"פ החיים שם ס"ק נ"ט הוסיף להחמיר דדוקא המקנח בנחת ובטיט לח, וגם רק בשוליים של המנעל, אפשר דיש להקל לכבוד בית הכנסת או אם נכנס לבית אדם גדול דוקא יעו"ש. (והשתילי זתים לא העלה דבריהם כנראה מפני שלא היה מצוי ברזלים אלו לקניוח המנעלים בתימן ובלאו הכי הרי היו חולצים המנעלים קודם כניסתם לבית הכנסת כידוע):

אמנם בשו"ת אור לציון ח"ב פכ"ד אות ה' כתב להקל לגמרי בדין זה בזמנינו מטעם שרוב המנעלים כיום אין הסוליא מעור וגם אלו העשויים מעור, העיבוד כיום שונה מהעבר ואין העור משתפסף ע"י הניקוי בברזלים, לכן אין לחוש לטוחן מפני שהיא כלאחר יד עכ"ל ע"ש. ולכאורה כן נראה, דאע"ג דדין ממחק נוהג בכל דבר ואפילו בכלי כסף, ובכלי עץ, ולדעת רבים אפילו באבן (ואכמ"ל הראיות לזה) וממילא פשוט דה"ה לפלסטיק או סנטטי או גומי וכל כיו"ב.

וכ"כ בשמירת שבת כהלכתה פרק ט"ו סעיף מ"ב דנעליים או מגפיים שסוליותיהם מעור או מגומי או פלסטי ויש בהם בוץ, לא יגרדו במגרת או בסכין משום ממחק, וכתב על זה שם בהערה קל"ח בשם הגרש"ז אורבך זצ"ל דמנא לן לחלק בין עור לסינטטי ע"ש. מ"מ בזמנינו שהעור או הגומי שבסוליא הם חלקים לגמרי, וגם הם מעובדים במינים שונים ובכלים משוכללים ובחוזק רב, באופן שאין מצוי שיקלף בגרידה זו, ועכ"פ אינו פסיק רישיה, וגם אם יארע ויקלף ממנו, אינו מחליקו בכך אלא אדרבה הוא עושה בו פגימות, והרי זה בהיפך מענין איסור ממחק שהוא החלקה ומירוח, וכמבואר ברמב"ם פ"א סוף הלכה ה' ובהלכה ו' ע"ש. וכן העירו על זה בספר ארחות שבת ח"א פ"ג הלכה כ' והניחו בצ"ע. גם הגרש"ז"א גופיה בשלחן שלמה סי' ש"ב סי"ח צידד כן והניח בצ"ע ע"ש.

ומ"מ לא מפני שאנו מדמים נעשה מעשה להתיר לשפשו בוץ או טינוף שנדבק במנעל בסכין או ברזל חד וכדומה, נגד דין המפורש בש"ס ובכל הפוסקים לאיסור, מה גם שלפעמים יתכן שאכן הוא עלול להחליק כגון מנעל ישן ויש בו פגימות אף שאין זה מצוי, מיהו בברזל עב ורחב בראשו וכמו שמצוי באותם ברזלים שמקנחים בהם הבוץ שבמנעלים שבו נחלקו הטי"ז והמג"א, בזה שפיר יש לסמוך על הטי"ז להקל במנעלים שלנו. וכל שכן שכמה אחרונים הסכימו לדעתו. ועוד יש לצרף לסניף דבאליה רבה ס"ק כ"ב כתב בשם בעל הלכות גדולות דמנעל ישן כל שלבשוהו יום אחד, מותר לגרדו אפילו בגב הסכין וכ"י ע"ש. והנלע"ד כתבתי:

הצב"י משה בכמה"ר יצחק שליט"א רצאבי יצ"ו

בדרכיהם אתהלך...

תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם

פעם אחת הלך חיים חגיבי מהישוב אלחדה לשוק הגדה עם הרב סאלם סעידי אלחדה. בחזרה מהשוק עברו הם לשוק בישוב גבל חבשי ששם היה לרב חדר בית דין מיוחד, בו היה מקבל קהל והיה מודיק שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו ועוסק בענינים שונים. באותו יום שהגיעו, הרג גוי אחד את חבירו בשוק, ונהיתה שם סערה גדולה, עד כדי כך שמשפחות משפחות התאגדו זה מול זה להתקוטט והכריזו מלחמה. משראו כך הסובבים באו מהר לרב וסיפרו לו כי השוק והעיר בסכנת מלחמה, וביקשו עזרתו שיהיה שלום. אמר להם הרב, איני יכול לעשות על רגל אחת שום דבר. אמרו לו, אנו מפחדים שלא יהיה שפיכות דמים. עשה הרב מה שעשה וכתב מה שכתב, ולא יכלו לירות אפילו כדור אחד לא המסתערים ולא הנסערים. היתה מבוכה גדולה ביניהם וראו בזה השגחה עליונה שלא פעל הנשק ועל כן עשו הפוגה.

(י"הדות שרעב בת"מ" עמי סב)

לרפואת
יחיא בן שלום
בתוך שכחע"י

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

"גרש האמה הזאת ואת בנה" (בראשית כא, י).

כתב הרש"י: גרש האמה הזאת ואת בנה וכו' וצ"ע הדבר וכו', אודות בנו קשה, מחד ששרה אומרת האמה סתם והי' אומר אל ירע בעיניך על הנער ולא אמר על בנך או בנה, ועל אמתך, ולא אמר על האמה או אמתה, ובאברהם הוא אומר על אודות בנו, ולא כמו שאמרה שרה הבן או וכו'.

והנה הדברים הנראים הפכיים וקשים, ועוד שמתחילה הי"ל לשרה לומר "אמתך ואת בנך", והרב בעל ספר דברי נחמיה דייק ונשאר לו להרב הנזכר ג' ספיקות והניחם בצ"ע.

ולעניות דעתי דמ"ש שרה גרש האמה ואת בנה הוא לשון גיעול ומיאוס לזה אמרה גרש וכו' "ואת בנה" דבנך הבא מן הגויה אינו בנך אלא בנה. אח"כ באברהם נאמר "על אודות בנו" דאע"פ כן הורע לו, דמה אם גידל אדם יתום בתוך ביתו מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו כל שכן הוא ילדו וגדלו, אבל הי' אומר הפך משלהם, דנראה דאברהם לא הורע לו על אמתו והי' מעיד שהרע לו דכתיב אל ירע בעיניך על הנער, ולא אמר על בנך או בנה ועל אמתך, ועוד לא נאמר על האמה. וי"ל דאברהם הרע לו על בנו כמו שלמדנו, ועל האמה אגבו מפני ששרה אמרה לו נתתי שפחתי בחיקך – במתנה, ונקנית בהתגירה. ובקללות הוא אומר האיש הרך בך וגוי' תירע עינו באחיו ובאשת חיקו וכו' וע"ש ועוד הירע לו מפני כשלונה לעתיד לבוא ותלך ותתע כמ"ש רש"י והלך מוסרו לה לריק, לכן הי' מעיד עליו שהרע לו עליה לבד בנו, אך הוא לא גילה כי הרע לו עליה כי גנאי גדול בהדיוט שבהדיוטם כ"ש בגדול העולם והבן.

דבר אחר – שהרע לו על שלא קיים וכחן כי יקנה נפש וכו' ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו והוא המדקדק במצוות הי' לכם הרע לו על שניהם שאף ששפחתו אוכלת בתרומה והוא היה כהן. הוא שאומר דוד נאם הי' לאדני שב לימיני וכו' על אברהם אמרו, לכן לא כתיב לאמה ולבנה בכלם אלא לאם משום דחייב הוא עליו. ומ"ש על הנער אל ירע לך עליו כי רע מנעוריו ולא יאות לך להקרא בנך או בנה כי קטורה היא שמעשיה כקטורת, כשרים עם קונה, ומ"ש הי' על ועל אמתך שאע"פ שאין אתה מראה עצמך שאין אתה משיגח עליה הרי היא אמתך. והערת לך אח"כ, לזה אמר "אמתך" דיקא, ואעפ"כ מפני זה אל ירע לך, ובכל זה הותרו הקושיות והבן.

('חידושי הרש"י למהר"ש כריף זצ"ל)

לרפואת

יוסף בן יחיא
בתוך שכחע"י

מהליכות אבותינו

המדבר לציבור מדבר כשהוא
עומד

כתב הרמב"ם (הלי מגילה פ"ב הי"ז)
קְרָאָה עוֹמֵד או יוֹשֵׁב יֵצֵא וְאֶפְלוּ
בְּצַבּוּר. אָבֵל לֹא יִקְרָא בְּצַבּוּר
יֹשֵׁב לְקַתְּחֻלָּה מִפְּנֵי כְבוֹד
הַצַּבּוּר. וכ"פ השר"ע (א"י"ח סי'
תרי"ץ סי"א)

כתב רבינו בחיי על פסוק וייקם
אברהם' וגוי' וידבר אל בני חתי.
אנשי המקום היו בני חת, וכן
כתיב: יוכנען ילד את צידן
בכורו ואת חתי, וכולם בני כנען
הם, ולמדנו הכתוב דרך ארץ כי
המדבר ברבים צריך לעמוד, וכן
חזר למטה: וייקם אברהם וידבר
אתם לאמרי. ונראה כי המנהג
היה כשידבר היחיד בפני רבים
מדבר מעומד ובכלותו לדבר
ישב במקומו, וכן עשה אברהם:
דבר מעומד, ואמר: גר ותושב
אנכי עמכם, ואחר כך ישב
במקומו, וענו בני חת: שמענו
אדוני נשיא אלהים אתה, וכאשר
רצה לדבר שנית עמד ודבר,
ועל כן הוצרך לחזור שנית:

ויקם אברהם (ערוך מתוך בראות יצחק
הלי ברכת המוציא את כ"ו למון הגר"י
רצאבי שליטי"א).

ובגמרא סוטה (מ) מובא: אמר ר'
יצחק לעולם תהא אימת צבור
עליך שהרי כהנים פניהם כלפי
העם ואחוריהם כלפי שכניה. רב
נחמן אמר מהכא [פירוש –
מכאן], (דברי הימים א כח-ב) וייקם
המלך דוד על רגליו ויאמר
שמעוני אחי ועמי וכו'. ופירש
מהרש"א שמשמע שדוד המלך
היה יושב מקודם וקם מפני
אימת צבור כמפורש שם שאמר
כן לכל שרי השבטים ולשרי
המחלקות ושרי האלפים והמאות
וכו'.

ובזה הקפידו מאוד אבותינו נע"ג
וכמו שידוע ומפורסם שכשהחזן
מברך המוציא להוציא את כל
המסובין מברך בעמידה. וכן
כשהיו דורשין או מי שהיה
מדבר לציבור היה עומד. ואם
היה צעיר לימים ולא נתן לבו
לעמוד, היו גוערין בו שיעמוד.

פניני הלכה

המושך מהעמוד הראשון

ואמרו שירה, 'אשירה ליי' כי גאה גאה'. הרי משה רבינו ע"ה, מעודד את עם ישראל
ואומר להם, ויאמר משה אל העם אל תיראו, התיצבו וראו את ישועת יי' וגוי' [שמות י"ד, י"ג].
אולם, תשבחו את הקב"ה, כבר מעתה. בכדי להראות, כי אנו בטוחים ונשענים בישועת הי',
עוד מלפני שקרה לנו הנס.

עוד ראיה, ישנו פסוק מפורש, מהלל אקרא יי' ומאליבי אנטע [שמואל ב' כ"ב, ד]. וכן בתהלים י"ח,
[ד]. לא כתוב ההיפך, 'מאויבי אושעני, ואז 'מהולל אקרא יי'. אלא, כבר מראש, אני מהלל
את הי', וזאת סגולה כי אושע מאויבי. כבר רש"י [בתהלים שם] מפרש כך בהדיא, אף לפני
התשועה אני מהללו, לפי שבטוח אני שאושע מאויבי.

עוד ראיה, מהנוסח 'על הנסים' שאנו אומרים בחנוכה ופורים, כשם שעשית עמם נסים
וגבורות, כך עשה עמנו נסים וגבורות בעת ובעונה הזאת. וההמשך הוא, ועל כולם יי'
אלדינו אנו מודים לך, כפי הנוסח שלנו. לכאורה, כיצד אפשר להודות מעכשיו על העתיד?
כאשר אנו אומרים, 'כשם שעשית עמם נסים וגבורות, ובפורים הנוסח הוא 'פלא ונסים',
'כך עשה עמנו וכו', 'ועל כולם אנו מודים לך'. המשמעות היא, כי אפילו על העתידות,
אנו מודים לך כבר מעכשיו. 'על כולם היינו, אנו מכלילים את הכל, גם מה שהיה אז, וגם
מה שתעשה עמנו בעתיד, על כולם אנו מודים לך. אי"כ מכאן ראיה, כי אפשר וצריך
להודות כבר מעכשיו, על הנס שיהיה בעתיד.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י

חכמי תימן

הרב יחיא ב"ר יוסף בלף
 נולד בעמראן בשנת תרס"ג.
 את ראשית לימודו קיבל
 מאביו. התייתם בצעירותו.
 למד בצנעא לפני הרבנים ר'
 אברהם עמראני ור' שלום
 קלזאן, והרב הראשי רבינו
 יחיא יצחק הלוי.
 עלה לארץ באלול תשי"ט
 והתגורר בראש העין, שם
 פעל להקמת בית ספר חרדי
 וכולל למבוגרים.

נפטר בראש העין
 בט"ז תמוז
 תשמ"ז

התודה...

למשפחה היקרה החפיצה
בעילום שמה
 אשר דואגת תמיד לתלמוד
 תורה שיפרח וישגשג מעלה
 מעלה, ועתה נדבה רוחה
 אותה לחלק סופגניות ללומדי
 התורה

יה"ר שתשרה

הברכה...

בביתם לעלם ולעלמי עלמיא,
 ויתגרט בכל ברכות התורה מן
 קדם יושב שמיא וירונו נחת
 מילדיהם ומכל יוצאי חלציהם
 לעד ולעולמי עד, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 Nahari@enativ.com

תפארת בנים

מצטיין התלמוד תורה בתפילה תלמיד
 כיתה ג' אחיה אברהם נ"י ועל כן
 קיבל תעודת הצטיינות והערה,
 יה"ר שיזכה להתפלל כל חייו בשמחה
 וטוב לבב, אכ"ר

המבצע הזה שמתחיל!

מעט מזעיר מהוואי הגנים

תלמידי כיתה ב' סיימו
 בס"ד את פרשת וארא
 ואף חגגו לרגל הסיוס,
 יה"ר שיזכו לסיים את כל
 התורה מהחל עד גמירא.

תלמידי כיתה ד'
 סיימו בס"ד את
 משניות מסכת
 חתחתה. לרגל
 שמחתם התנדבה
 אחת המשפחות
 סופגניות לחלקם לכל
 תלמידי הת"ת
 יהא רעוא שיזכו
 לסיים את כל הש"ס
 בידיעה ובשינון ע"פ,
 אכ"ר

ניתן להקדיש את העלון
 להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.
 לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022